YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu ensimmäinen jaosto)

7 päivänä joulukuuta 1999 *

Asiassa T-92/98,

Interporc Im- und Export GmbH, Saksan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Hampuri (Saksa), edustajanaan asianajaja Georg M. Berrisch, Bryssel ja Hampuri,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Ulrich Wölker, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

jossa kantaja vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa 23.4.1998 tehdyn komission päätöksen, jolla kantajalta evätään tiedonsaanti tietyistä asiakirjoista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (*laajennettu ensimmäinen jaosto*),

toimien kokoonpanossa: presidentti B. Vesterdorf sekä tuomarit C. W. Bellamy, J. Pirrung, A. W. H. Meij ja M. Vilaras,

kirjaaja: H. Jung,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 19.5.1999 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Sen jälkeen kun Euroopan unionista tehdyn sopimuksen päätösasiakirja — johon sisältyy julistus (N:o 17) oikeudesta saada tietoja — oli 7.2.1992 allekirjoitettu Maastrichtissa ja kun useissa Eurooppa-neuvoston kokouksissa oli painotettu velvollisuutta tehdä yhteisöstä avoimempi (ks. tältä osin asia T-105/95, WWF UK

v. komissio, tuomio 5.3.1997, Kok. 1997, s. II-313, 1—3 kohta), komissio ja neuvosto hyväksyivät 6.12.1993 tietojensaantioikeutta neuvoston ja komission asiakirjoista koskevat käytännesäännöt (EYVL L 340, s. 41; jäljempänä käytännesäännöt), joilla pyritään vahvistamaan ne periaatteet, jotka koskevat tiedonsaantioikeutta niiden hallussa olevista asiakirjoista. Käytännesäännöissä määrätään seuraavasti:

"Komissio ja neuvosto toteuttavat kumpikin osaltaan näiden periaatteiden soveltamiseksi tarvittavat toimenpiteet 1 päivään tammikuuta 1994 mennessä".

2 Täyttääkseen tämän velvollisuuden komissio teki EY:n perustamissopimuksen 162 artiklan (josta on tullut EY 218 artikla) nojalla 8.2.1994 päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom yleisön oikeudesta saada tietoja komission asiakirjoista (EYVL L 46, s. 58), jonka liitteenä on edellä mainittujen sääntöjen teksti (jäljempänä päätös 94/90/EHTY, EY, Euratom).

3 Käytännesääntöjen pääperiaate on seuraava:

"Yleisöllä on oltava mahdollisuus saada mahdollisimman laajalti tietoja komission ja neuvoston hallussa olevista asiakirjoista.

'Asiakirjalla' tarkoitetaan käytetystä tietovälineestä riippumatta kirjallisessa muodossa olevaa, neuvoston tai komission hallussa olevaa tietoa".

4 Olosuhteet, joiden perusteella toimielin voi evätä tiedonsaantipyynnön, on käytännesäännöissä lueteltu seuraavasti:

"Toimielimien on kieltäydyttävä sellaisten asiakirjojen luovuttamisesta, joiden paljastuminen voi vaikeuttaa:

— julkisen edun turvaamista (yleistä turvallisuutta, kansainvälisiä suhteita, vakaata rahan arvoa, asian käsittelyä tuomioistuimessa, tarkastusta tai tutkintaa),

— yksityisyyden suojaa,

— liikesalaisuuden turvaamista,

— yhteisön taloudellisten etujen turvaamista,

— tiedon antaneen luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön pyynnöstä tai tiedon antaneen jäsenvaltion lainsäädännön nojalla tapahtuvaa luottamuksellista käsittelyä.

Toimielimet voivat kieltäytyä asiakirjojen luovuttamisesta myös toimielimen päätöksentekomenettelyn luottamuksellisuuden turvaamiseksi."

5 Lisäksi käytännesäännöissä on seuraava otsikko: "Ensipyyntöjen käsittely", jonka alla määrätään seuraavaa:

"Jos toimielimen hallussa olevan asiakirjan tekijä on luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jäsenvaltio, muu yhteisöjen toimielin tai laitos taikka muu kansallinen tai kansainvälinen toimielin, on pyyntö esitettävä suoraan tekijälle."

6 Komissio hyväksyi 4.3.1994 asiakirjajulkisuuden parantamisesta tiedonannon (EYVL C 67, s. 5; jäljempänä vuoden 1994 tiedonanto), jossa täsmennetään päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom täytäntöönpanoperusteet. Tämän tiedonannon mukaan "jokainen voi — — pyytää saada tietoja mistä tahansa komission asiakirjasta, jota ei ole julkaistu, valmisteluasiakirjat ja muu selvitysaineisto mukaan lukien". Käytännesäännöissä määrätyistä poikkeuksista vuoden 1994 tiedonannossa todetaan, että "komissio voi kieltäytyä antamasta tietoja asiakirjasta, jos sillä saatetaan haitata julkista ja yksityistä etua taikka toimielimen moitteetonta toimintaa — — ". Tältä osin vuoden 1994 tiedonannossa korostetaan, että "poikkeuksia ei milloinkaan sovelleta automaattisesti, vaan jokainen asiakirjaa koskeva tiedonsaantipyyntö arvioidaan tapauskohtaisesti". Uudistettujen pyyntöjen käsittelyn osalta vuoden 1994 tiedonannossa täsmennetään seuraavaa:

"Jos tietoa pyytäneeltä on evätty oikeus tutustua asiakirjaan, eikä hän ole tyytyväinen esitettyihin perusteluihin, hän voi vaatia komission pääsihteerin tutki-

maan kysymyksen uudelleen ja vahvistamaan tai kumoamaan epäämisen [— —]."

Kanteen perustana olevat tosiseikat

7 Naudanlihan tuonnista yhteisöön kannetaan periaatteessa tulli- ja lisämaksu. Yhteisö avaa joka vuosi tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimukseen (GATT-sopimus) liittyvän niin sanotun "Hilton"-kiintiön. Tämän kiintiön perusteella on mahdollista tuoda tietty määrä korkealaatuista naudanlihaa (ns. Hilton Beefiä) Argentiinasta yhteisöön ilman tuontimaksuja siten, että siitä on suoritettava ainoastaan sovellettavan yhteisön tullitariffin mukainen tulli. Tullimaksuvelvollisuudesta vapautuakseen tuojan on esitettävä Argentiinan viranomaisten antama aitoustodistus.

8 Saatuaan tietää, että aitoustodistuksia oli väärennetty, komissio aloitti vuodenvaihteessa 1992/93 yhdessä jäsenvaltioiden tulliviranomaisten kanssa asiaa koskevat tutkimukset. Tapauksissa, joissa tulliviranomaiset totesivat, että niille oli esitetty väärennettyjä aitoustodistuksia, ne määräsivät tuontitullit kannettaviksi jälkitullauksin.

9 Väärennösten paljastuttua Saksan tulliviranomaiset vaativat kantajaa maksamaan tuontitullit jälkitullauksessa. Kantaja pyysi tuontitullien peruuttamista sillä perusteella, että se oli esittänyt aitoustodistukset vilpittömässä mielessä ja että

Argentiinan toimivaltaisten viranomaisten ja komission valvonnassa oli ollut puutteita.

10 Saksan liittotasavallalle 26.1.1996 osoittamassaan päätöksessä komissio katsoi, ettei tuontitullien peruuttamista koskeva kantajan hakemus ollut perusteltu.

11 Kantajan edustaja vaati 23.2.1996 päivätyssä, komission pääsihteerille sekä pääosastojen I, VI ja XXI pääjohtajille osoitetussa kirjeessä tietoja eräistä naudanlihan (Hilton Beef) tuontivalvontaan liittyvistä asiakirjoista ja niistä tutkimuksista, joiden nojalla Saksan viranomaiset olivat päättäneet kantaa tuontitullit jälkitullauksin. Pyyntö koski seuraavaa kymmentä asiakirjaryhmää: 1) jäsenvaltioiden ilmoitukset Argentiinasta vuosina 1985—1992 tuodun Hilton-naudanlihan määristä; 2) Argentiinan viranomaisten ilmoitukset yhteisöön mainittuina vuosina viedyn Hilton-naudanlihan määristä; 3) komission näiden ilmoitusten perusteella laatimat sisäiset yhteenvedot; 4) Hilton-kiintiön avaamista koskevat asiakirjat; 5) asiakirjat niiden elinten nimeämisestä, jotka vastaavat aitoustodistusten antamisesta; 6) asiakirjat yhteisön ja Argentiinan välisestä sopimuksesta, joka koskee väärennysten paljastumisen vuoksi tehtyä kiintiön pienentämistä; 7) mahdolliset tutkimuskertomukset, jotka koskevat komission vuosina 1991 ja 1992 harjoittamaa Hilton-kiintiön valvontaa; 8) asiakirjat, jotka koskevat vuosina 1985—1988 tapahtuneeseen tuontiin liittyviä mahdollisia lainvastaisuuksia; 9) pääosastojen VI ja XXI lausunnot päätöksistä, jotka koskevat muita samankaltaisia asioita, ja 10) jäsenvaltioiden asiantuntijaryhmän 2.10. ja 4.12.1995 pitämien kokousten pöytäkirjat.

12 Pääosaston VI pääjohtaja hylkäsi 22.3.1996 päivätyllä kirjeellä tiedonsaantipyynnön sekä siltä osin kuin se koski kirjeenvaihtoa Argentiinan viranomaisten

kanssa ja Hilton-kiintiöiden myöntämistä ja avaamista edeltävien keskustelujen perusteella laadittuja pöytäkirjoja että siltä osin kuin pyyntö koski Argentiinan viranomaisten kanssa väärennettyjen aitoustodistusten löytymisen jälkeen käytyä kirjeenvaihtoa. Tämä kieltäytyminen perustui yleisen edun turvaamista (kansainväliset suhteet) koskevaan poikkeukseen. Muilta osin pääjohtaja kieltäytyi niin ikään antamasta tietoja asiakirjoista, jotka olivat peräisin jäsenvaltioista tai Argentiinan viranomaisilta, koska kantajan oli osoitettava pyyntönsä suoraan näiden asiakirjojen laatijoille.

13 Pääosaston XXI pääjohtaja hylkäsi 25.3.1996 päivätyllä kirjeellä pyynnön saada tietoja väärennöksiä koskevasta komission laatimasta sisäisestä tutkintakertomuksesta vedoten yleisen edun turvaamiseen (tarkastus tai tutkinta) ja yksityisyyden suojaan perustuviin poikkeuksiin. Siltä osin kuin pyyntö koski pääosastojen VI ja XXI kannanottoja muihin tuontitullien peruuttamista koskeneisiin hakemuksiin sekä jäsenvaltioiden asiantuntijoista koostuvien komiteoiden kokouspöytäkirjoja, pääosaston XXI pääjohtaja kieltäytyi antamasta tietoja asiakirjoista vedoten toimielimen päätöksentekomenettelyn luottamuksellisuuden turvaamiseen perustuvaan poikkeukseen. Muilta osin pääjohtaja niin ikään kieltäytyi antamasta tietoja asiakirjoista, jotka olivat peräisin jäsenvaltioista, sillä perusteella, että kantajan oli osoitettava pyyntönsä suoraan näiden asiakirjojen laatijoille.

14 Kantajan edustaja esitti 27.3.1996 päivätyllä kirjeellä käytännesäännöissä tarkoitetun uudistetun pyynnön komission pääsihteerille. Tässä kirjeessä hän katsoi, että ne syyt, joilla pääosastojen VI ja XXI pääjohtajat perustelivat asiakirjoja koskevan tiedonsaantipyynnön epäämistä, eivät olleet päteviä.

15 Kantaja on yhdessä kahden muun saksalaisen yrityksen kanssa nostanut 12.4.1996 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen (asia T-50/96), jossa se vaatii 26.1.1996 tehdyn päätöksen kumoamista.

16 Komission pääsihteeri on 29.5.1996 päivätyllä kirjeellä hylännyt uudistetun pyynnön seuraavasti:

"Olen tutkinut pyyntönne, ja joudun valitettavasti ilmoittamaan Teille vahvistavani pääosastojen VI ja XXI päätökset seuraavista syistä:

Kaikki pyydetyt asiakirjat koskevat komission 26.1.1996 tekemää yhtä päätöstä (asiakirja KOM C(96) 180 lopullinen), josta asiamiehemme on sittemmin nostanut kumoamiskanteen (asia T-50/96).

Näin ollen, ja sen estämättä, että asiakirjoja koskeva tiedonsaantipyyntö voitaisiin evätä muiden poikkeusten perusteella, sovellettavaksi tulee yleisen edun turvaamiseen perustuva poikkeus (asian käsittely tuomioistuimessa). Käytännesäännöillä ei voida velvoittaa komissiota vireillä olevassa asiassa toimittamaan vastapuolelle riita-asiaa koskevia asiakirjoja."

17 Kantaja pyysi asiassa T-50/96 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 25.6.1996 toimittamassaan kirjelmässä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määräisi prosessinjohtotoimenpiteinä esitettäviksi nämä asiakirjat.

18 Kantaja vaati yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 9.8.1996 jättämällään kanteella yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan 29.5.1996 tehdyn komission päätöksen, jolla komissio oli vahvistanut kieltäytyvänsä antamasta kantajalle tietoja eräistä sen asiakirjoista.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi asiassa T-124/96, Interporc vastaan komissio, 6.2.1998 antamassaan tuomiossa (Kok. 1998, s. II-231; jäljempänä tuomio Interporc I), että 29.5.1996 tehty päätös oli riittämättömästi perusteltu ja kumosi sen.

19 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-50/96 15.12.1997 esittämän pyynnön johdosta komissio esitti tiettyjä asiakirjoja, jotka olivat osaksi samoja kuin asiakirjat, joita kantaja oli vaatinut esitettäviksi asiaan Interporc I liittyvissä kahdessa pyynnössä. Kantaja on vahvistanut nyt esillä olevassa asiassa, että uudistettu pyyntö on tullut tarkoituksettomaksi niiden asiakirjojen osalta, jotka komissio on esittänyt asiassa T-50/96.

20 Komissio toimitti kantajan edustajalle asiassa Interporc I annetun tuomion täytäntöönpanon yhteydessä 23.4.1998 tehdyn uuden päätöksen, joka koski kantajan 27.3.1996 esittämää uudistettua pyyntöä ja jonka päätösosa oli samansisältöinen 29.5.1996 tehdyn kumotun päätöksen kanssa, mutta jonka perustelut olivat erilaisia (jäljempänä riidanalainen päätös). Riidanalainen päätös kuuluu seuraavasti:

"Vaatimanne asiakirjat voidaan luokitella kolmeen ryhmään seuraavasti:

1. Jäsenvaltiosta ja Argentiinan viranomaisilta peräisin olevat asiakirjat

— jäsenvaltioiden tuonti-ilmoitukset Argentiinasta vuosina 1985—1992 tuodun Hilton-naudanlihan tuontimääristä,

— Argentiinan viranomaisten vienti-ilmoitukset yhteisöön mainittuina vuosina viedyn Hilton-naudanlihan määristä,

— Argentiinan viranomaisten asiakirjat niiden elinten nimeämisestä, jotka vastaavat aitoustodistusten antamisesta,

— Argentiinan viranomaisten asiakirjat Hilton-kiintiön avaamista koskevan sopimuksen tekemisestä,

— jäsenvaltioiden kannanotot samankaltaisissa asioissa.

2. Komissiosta peräisin olevat asiakirjat

— Pääosasto VI:n jäsenvaltioiden ja kolmansien valtioiden ilmoitusten perusteella laatimat sisäiset yhteenvedot,

— komission asiakirjat niistä elimistä, jotka vastaavat aitoustodistusten antamisesta,

— Hilton-kiintiön avaamista koskevan sopimuksen tekemistä koskevat asiakirjat; pääosasto VI:n lausunto, yksiköiden väliset lausunnot, Argentiinan viranomaisille osoitetut tiedonannot,

— asiakirjat yhteisön ja Argentiinan välisestä sopimuksesta, joka koskee väärennysten paljastumisen vuoksi tehtyä kiintiön pienentämistä; pääosasto VI:n sisäiset lausunnot, yksiköiden (PO I, PO XXI) väliset lausunnot, vastuussa olevien komission jäsenten kabinettien kannanotot, näille kabineteille osoitetut kannanotot, komission Argentiinan edustajistolle osoitetut tiedonannot, Euroopan unionissa toimivalle Argentiinan suurlähettiläälle osoitettu kirjeenvaihto,

— komission Hilton-kiintiötä koskeva valvontakertomus,

— pääosastojen VI ja XXI lausunnot päätöksistä, jotka koskevat muita samankaltaisia asioita,

— jäsenvaltioiden asiantuntijaryhmän 2.10. ja 4.12.1995 pitämien kokousten pöytäkirjat.

Jäsenvaltioilta ja Argentiinan viranomaisilta peräisin olevien asiakirjojen osalta neuvon teitä pyytämään niistä välittömästi jäljennöksen näiltä jäsenvaltioilta ja kyseisiltä viranomaisilta. Vaikka käytännesäännöissä määrätään, että '[y]leisöllä on oltava mahdollisuus saada mahdollisimman laajalti tietoja komission ja neuvoston hallussa olevista asiakirjoista', viidennessä kohdassa määrätään, että 'jos toimielimen hallussa olevan asiakirjan tekijä on luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jäsenvaltio, muu yhteisöjen toimielin tai laitos taikka muu kansallinen tai kansainvälinen toimielin, on pyyntö esitettävä suoraan tekijälle'.

Komissiota ei siten missään tapauksessa voida arvostella oikeuden väärinkäytöstä; se ainoastaan soveltaa käytännesääntöjen täytäntöönpanemisesta 8.2.1994 tekemänsä päätöksen määräystä.

Kaikki muut asiakirjat koskevat tuomioistuimessa vireillä olevaa asiaa (asia T-50/96) ja kuuluvat yleisen edun turvaamiseen perustuvan poikkeuksen ja erityisesti asian tuomioistuinkäsittelyn moitteettomaan kulkuun perustuvan poikkeuksen alaan, josta määrätään nimenomaisesti käytännesäännöissä. Tietojen antaminen niiden sääntöjen perusteella, joissa määrätään yleisön oikeudesta saada tietoja komission asiakirjoista, saattaisi loukata tämän oikeudenkäynnin asianosaisten etuja ja erityisesti heidän puolustautumisoikeuksiaan ja olisi niiden erityissäännösten vastaista, joissa määrätään asiakirjojen esittämisestä oikeudenkäynnin aikana".

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi asiassa T-50/96, Primex Produkte Import-Export ym. vastaan komissio 17.9.1998 antamallaan tuomiolla (Kok. 1998, s. II-3773) edellä mainitun 26.1.1996 tehdyn päätöksen. Komissio on hakenut muutosta tähän tuomioon (asia C-417/98 P).

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

22 Tämän asian kannekirjelmä on jätetty yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 9.6.1998. Asia oli alunperin määrätty käsiteltäväksi kolmen tuomarin jaostossa. Asianosaisten kuulemisen jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti 20.4.1999 tekemällään päätöksellä siirtää asian viiden tuomarin jaostolle.

23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu ensimmäinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia.

24 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 19.5.1999 pidetyssä julkisessa istunnossa.

25 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen,

— toissijaisesti kumoaa päätöksen siltä osin kuin kantaja ei ole jo saanut vaatimistaan asiakirjoista tietoja asiaan T-50/90 liittyvän oikeudenkäynnin yhteydessä,

— joka tapauksessa velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen perusteettomana,

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Aineelliset perusteet

27 Kantaja tekee esityksessään eron komission laatimien asiakirjojen ja jäsenvaltioiden ja Argentiinan viranomaisten laatimien asiakirjojen välillä.

Komissiosta peräisin olevat asiakirjat

28 Kantaja vetoaa kolmeen kanneperusteeseen, joista ensimmäisen mukaan komissio on rikkonut käytännesääntöjä ja päätöstä 94/90/EHTY, EY, Euratom, toisen mukaan se on rikkonut EY:n perustamissopimuksen 176 artiklaa (josta on tullut EY 233 artikla) luettuna yhdessä asiassa Interporc I annetun tuomion kanssa ja kolmannen mukaan se on rikkonut EY:n perustamissopimuksen 190 artiklaa (josta on tullut EY 253 artikla).

Käytännesääntöjen ja komission päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom rikkomista koskeva kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

29 Kantaja esittää aluksi, että siltä osin kuin on kyse asian käsittelystä tuomioistuimessa yleisen edun turvaamiseen perustuva poikkeus koskee yksinomaan niitä asiakirjoja, jotka komissio on laatinut oikeudenkäyntiä varten eikä asiakirjoja, jotka ovat olemassa tällaisesta oikeudenkäynnistä riippumatta, kuten ensim-

mäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut asiassa T-83/96, Van der Wal vastaan komissio 19.3.1998 antamassaan tuomiossa (Kok. 1998, s. II-545, 50 kohta), joka annettiin yli kuukausi ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä.

30 Tässä asiassa ei ole mitään epäselvyyttä siitä, ettei mikään niistä asiakirjoista, joista kantaja vaatii tietoja, ole komission määrättyä oikeudenkäyntiä varten laatima. Tästä syystä yleisen edun turvaamiseen perustuvaa poikkeusta, sellaisena kuin komissio on siihen vedonnut, ei voida soveltaa.

31 Toissijaisesti kantaja korostaa sitä, että komissio ei ole täsmentänyt, mitä menettelyllisiä oikeuksia vaadittujen asiakirjojen toimittamisella vaarannettaisiin ja millä tavoin se tapahtuisi.

32 Komissio väittää, että riidanalainen päätös on asiassa Van der Wal annetun tuomion mukainen ja että juuri tämä tuomio on rohkaissut komissiota menettelemään kuten se teki. Asiassa Van der Wal annetusta tuomiosta käy nimittäin ilmi, että komissio saa vedota yleisen edun turvaamiseen perustuvaan poikkeukseen (asian käsittely tuomioistuimessa), vaikka se ei ole asianosaisena oikeudenkäynnissä.

33 Sitä paitsi komission mukaan asiassa Van der Wal annetun tuomion 50 kohdasta olevasta ilmauksesta "tältä osin" seuraa, että ainoastaan silloin kun komissio ei ole itse asianosaisena oikeudenkäynnissä, on tehtävä ero yksinomaan jotakin yksittäistä oikeudenkäyntiä varten laadittujen asiakirjojen ja sellaisten asiakirjojen välillä, jotka ovat olemassa tällaisesta oikeudenkäynnistä riippumatta, ja rajoitettava yleisen edun turvaamiseen perustuvan poikkeuksen soveltaminen ensin mainittuun ryhmään kuuluviin asiakirjoihin.

34 Muissa kuin asiassa Van der Wal annetussa tuomiossa esillä olleissa tilanteissa on perusteltua kohdella toisin sellaisia asiakirjoja, joita ei ole laadittu jotakin yksittäistä oikeudenkäyntiä varten, mutta jotka kuitenkin "liittyvät" siihen.

35 Sillä, että komissio olisi velvollinen varmistamaan vastapuolensa oikeuden saada tietoja vireillä olevan oikeudenkäynnin kohdetta koskevista asiakirjoista, loukattaisiin komission mukaan sen puolustautumisoikeuksia, joiden turvaaminen on yhteisön oikeusjärjestyksen perusperiaate (asia 374/87, Orkem v. komissio, tuomio 18.10.1989, Kok. 1989, s. 3283, 32 kohta).

36 Komissio on kuitenkin istunnossa täsmentänyt, että kyseistä poikkeusta sovelletaan ainoastaan sen oikeudenkäynnin keston ajan, jota sillä on tarkoitus suojata.

37 Komissio esittää lopuksi, että kysymystä siitä, voidaanko kantajalle tai jollekulle muulle henkilölle antaa tietoja vaadituista asiakirjoista, voidaan tutkia ainoastaan yhteisöjen tuomioistuinten erityislakina sovellettavien työjärjestysten määräysten eikä käytännesääntöjen perusteella, joissa määrätään yleisesti yleisön oikeudesta saada tietoja.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

38 On todettava, että käytännesääntöjen määräysten mukaan oikeudesta saada tietoja asiakirjoista on kaksi eri poikkeusryhmää, joista ensimmäinen on laadittu käyttämällä pakottavaa ja toinen harkintaoikeuden mahdollistavaa sanamuotoa. Näitä poikkeuksia on tulkittava suppeasti siten, ettei estetä pääperiaatteen, jonka mukaan yleisöllä on oltava "mahdollisuus saada mahdollisimman laajalti tietoja

komission hallussa olevista asiakirjoista", soveltamista (tuomio Interporc I, tuomion 49 kohta ja asia T-174/95, Svenska Journalistförbundet v. neuvosto, tuomio 17.6.1998, Kok. 1998, s. II-2289, tuomion 110 kohta).

39 Ennen kysymyksessä olevan poikkeuksen tulkintaa on korostettava, että päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom tekemisen tarkoituksena on lisätä yhteisön avoimuutta, sillä päätöksentekomenettelyn avoimuus on keino, jolla toimielinten kansanvaltaisuutta sekä yleisön luottamusta hallintoa kohtaan voidaan vahvistaa (julistus N:o 17). Lisäksi Eurooppa-neuvoston kokouksissa haluttu avoimuus, jolla pyritään, kuten käytännesääntöjen pääperiaatteessa todetaan, siten, että yleisöllä olisi "mahdollisuus saada mahdollisimman laajalti tietoja asiakirjoista", on oleellinen tekijä sen mahdollistamiseksi, että kansalaiset voivat tosiasiallisesti ja tehokkaasti valvoa yhteisön toimielinten toimivallan käyttöä ja että luottamus hallintoa kohtaan lisääntyy.

40 Näiden seikkojen valossa ja ottaen huomioon velvollisuuden tulkita poikkeuksia suppeasti, ilmaisu "asian käsittely tuomioistuimessa" on ymmärrettävä siten, että tietojen antaminen komission yksinomaan jotakin yksittäistä oikeudenkäyntiä varten laatimien asiakirjojen sisällöstä on yleisen edun turvaamisen vastaista.

41 Ilmaisun "yksinomaan jotakin yksittäistä oikeudenkäyntiä varten laaditut asiakirjat" ei ole ymmärrettävä tarkoittavan pelkästään jätettyjä kirjelmiä tai asiakirjoja taikka vireillä olevien asioiden oikeudenkäyntejä varten tehtyyn selvittämistyöhön liittyviä sisäisiä asiakirjoja, vaan myös kyseisen pääosaston ja oikeudellisen yksikön tai asianajotoimiston välistä asiaan liittyvää kirjeenvaihtoa. Tämän poikkeuksen soveltamisalan rajoittamisella pyritään takaamaan toisaalta komission sisäisen työn suojelu ja toisaalta luottamuksellisuusperiaate sekä periaate, joka koskee asianajajien salassapitovelvollisuutta.

42 Sen sijaan komissio ei voi käytännesääntöihin sisältyvän yleisen edun turvaamiseen (asian käsittely tuomioistuimessa) perustuvan poikkeuksen sisällön nojalla olla noudattamatta velvollisuuttaan antaa tietoja puhtaasti hallinnollisen asiankäsittelyn yhteydessä laadituista asiakirjoista. Tätä periaatetta on noudatettava, vaikka näiden asiakirjojen esittäminen yhteisöjen tuomioistuimissa voi olla komission kannalta haitallista. Sillä seikalla, että asiassa on nostettu kumoamiskanne hallinnollisen menettelyn päätteeksi annetusta päätöksestä, ei ole tässä suhteessa merkitystä.

43 Komission ehdottama tulkinta on nimittäin vastoin erästä päätöksellä 94/90/EHTY, EY, Euratom tavoiteltua olennaista päämäärää, joka on se, että kansalaisille on annettava mahdollisuus valvoa julkisen vallankäytön laillisuutta mahdollisimman tehokkaalla tavalla.

44 Mitä sitten tulee komission esittämiin päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom soveltamisalaa koskeviin perusteluihin, on syytä todeta, että tämän päätöksen yleisestä rakenteesta ilmenee, että sitä sovelletaan yleisellä tavalla yleisön esittämiin tiedonsaantipyyntöihin. Siitä huolimatta, että yritys Interporc voi asiassa T-50/96 kantajan ominaisuudessa menestyksekkäästi vedota työjärjestyksen prosessinjohtotoimia koskeviin määräyksiin tai puolustautumisoikeuksiinsa saadakseen osan niistä asiakirjoista, joita se oli vaatinut 23.2.1996 esittämässään alkuperäisessä tiedonsaantipyynnössä, sillä oli silti samaan aikaan oikeus vaatia, että näistä samoista asiakirjoista annetaan tietoja päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom perusteella. Komissio ilmoitti sitä paitsi vuoden 1994 tiedonannossaan, että päätöksellä 94/95/EHTY, EY, Euratom hyväksyttyjen käytännesääntöjen antamisen jälkeen "jokainen voi nyt pyytää saada tietoa mistä tahansa komission asiakirjasta, jota ei ole julkaistu, valmisteluasiakirjat ja muu selvitysaineisto mukaan lukien".

45 Edellä tehtyä päätelmää tukee se, että käytännesääntöjen johdanto-osan mukaan "mainitut periaatteet [eli oikeus saada tietoja asiakirjoista] eivät haittaa määräyksiä, joita sovelletaan tiedonsaantioikeuteen niiden asiakirjojen osalta, jotka koskevat suoraan niistä erityisesti kiinnostuneita henkilöitä". Tässä perustelu-

kappaleessa todetaan ainoastaan, että komission antamat tiedonsaantioikeutta koskevat säännökset eivät vaikuta tiedonsaantioikeutta koskevien erityissäännösten soveltamiseen. Lisäksi siinä ei suljeta pois sitä, että henkilöt voivat vedota samaan aikaan sekä käytännesääntöihin että muihin säännöksiin.

46 Siitä, että kantaja sai asian T-50/96 yhteydessä tutustua osaan 23.2.1996 esittämässään alkuperäisessä tiedonsaantipyynnössä vaatimistaan asiakirjoista, ei seuraa, ettei sillä olisi oikeutta vaatia tietoja sille toimittamattomista asiakirjoista päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom perusteella.

47 Päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom soveltamisalan rajoittaminen siten kuin komissio vaatii voi perustua ainoastaan kyseiseen päätökseen itseensä. Päätökseen ei kuitenkaan sisälly yhtään tämän suuntaista määräystä.

48 Tästä seuraa, että komissio on soveltanut virheellisesti yleisen edun turvaamiseen perustuvaa poikkeusta (asian käsittely tuomioistuimessa) ja että kantaja voi vedota käytännesääntöihin tiedonsaantipyyntönsä tueksi nyt esillä olevassa oikeudenkäynnissä.

49 Tästä seuraa, että riidanalainen päätös on kumottava siltä osin kuin siinä kieltäydytään antamasta tietoja komissiosta peräisin olevista asiakirjoista ilman että asiassa olisi tarpeen tutkia muita kantajan tältä osin esittämiä kanneperusteita.

Jäsenvaltioista tai Argentiinan viranomaisilta peräisin olevat asiakirjat

50 Kantaja vetoaa kolmeen kanneperusteeseen, joista ensimmäisen mukaan riidanalainen päätös on lainvastainen siltä osin kuin se perustuu laatijasääntöön, toisen mukaan komissio ei ole ottanut huomioon päätöstä 94/90/EHTY, EY, Euratom eikä käytännesääntöjä, ja kolmannen mukaan se on rikkonut perustamissopimuksen 190 artiklaa.

Kanneperuste, jonka mukaan riidanalainen päätös on lainvastainen siltä osin kuin se perustuu laatijasääntöön

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

51 Kantaja väittää, että päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom 2 artiklan 2 kohdan nojalla pääsihteeristön tehtäviin kuului 27.3.1996 tehdyn uudistetun pyynnön jälkeen tutkia uudelleen tiedonsaantipyyntö kokonaisuudessaan ja siis tarkistaa, olivatko pääosastojen VI ja XXI pääjohtajien kieltäytymisensä tueksi esittämät perustelut perusteltuja.

52 Koska pääsihteeri ei 29.5.1996 tekemässään päätöksessä ollut ottanut kantaa laatijasääntöön, hänellä ei kantajan mukaan ollut enää oikeutta vedota siihen. Näin ollen riidanalainen päätös on kumottava siltä osin kuin siinä uudelleen tukeudutaan tähän perusteeseen.

53 Komissio väittää, että uudistetun pyynnön tutkimisen yhteydessä suoritettavan täydellisen valvonnan täytyy kohdistua pyydettyihin asiakirjoihin. Pääsihteeri on kuitenkin täysin oikein perustanut päätöksen yhteen ainoaan määräävään perusteeseen. Näin ollen riidanalaisessa päätöksessä saatiin tukeutua perusteluihin, joita ei ollut tutkittu 29.5.1996 tehdyssä päätöksessä, joka kumottiin asiassa Interporc I annetulla tuomiolla.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

54 Aluksi on syytä kerrata hallinnollisen menettelyn kulku. Kantaja pyysi 23.2.1996 päivätyllä kirjeellä tietoja tietyistä "Hilton Beef" -nimisen naudanlihan tuontivalvontaan liittyvistä asiakirjoista, joihin kysymyksessä olevat asiakirjat kuuluvat. Pääosastojen VI ja XXI pääjohtajat hylkäsivät 22.3. ja 25.3.1996 päivätyillä kirjeillä tiedonsaantipyynnöt vedoten yleisen edun turvaamiseen (kansanväliset suhteet) perustuvaan poikkeukseen, laatijasääntöön, yleiseen etuun (tarkastus tai tutkinta) perustuvaan poikkeukseen ja yksityisyyden suojaan. Kantajan edustaja riitautti komission pääsihteerille 27.3.1996 osoittamassaan kirjeessä nämä epäämiset ja esitti uudistetun pyynnön. Pääsihteeri hylkäsi 29.5.1996 päivätyllä kirjeellä uudistetun pyynnön vedoten yleisen edun turvaamiseen (asian käsittely tuomioistuimessa) perustuvaan poikkeukseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi asiassa Interporc I antamassaan tuomiossa, että 29.5.1996 tehtyä päätöstä ei ollut perusteltu riittävästi ja kumosi sen. Kyseisen tuomion täytäntöönpanon yhteydessä pääsihteeri hylkäsi uudelleen uudistetun pyynnön vedoten yleisen edun turvaamiseen (asian käsittely tuomioistuimessa) perustuvan poikkeuksen lisäksi myös laatijasääntöön.

55 Asiassa Interporc I annetusta tuomiosta ilmenee ensinnäkin, että pääsihteeri oli velvollinen perustamissopimuksen 176 artiklan nojalla tekemään uuden päätöksen kyseisen tuomion täytäntöönpanemiseksi, ja toiseksi, ettei 29.5.1996 tehtyä päätöstä koskaan ollut olemassa.

56 Tästä seuraa, että päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom 2 artiklan 2 kohdasta ja vuoden 1994 tiedoksiannosta ei voida päätellä, että pääsihteeri ei voisi vedota muihin perusteisiin kuin niihin, joihin se oli perustanut alkuperäisen päätöksensä. Se voi siten tutkia tiedonsaantipyynnöt kokonaisuudessaan uudelleen ja perustaa riidanalaisen päätöksensä laatijasääntöön.

57 Tästä seuraa, että tämä kanneperuste on hylättävä.

Kanneperuste, jonka mukaan päätös 94/90/EHTY, EY, Euratom ja käytännesäännöt on jätetty ottamatta huomioon

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

58 Kantajan mukaan käytännesäännöistä ja erityisesti niissä olevan käsitteen "asiakirja" määritelmästä käy ilmi, että tietoja on annettava kaikista komission hallussa olevista asiakirjoista siitä riippumatta, kuka ne on laatinut. Se viittaa tältä osin myös julistukseen N:o 17, jossa on maininta "toimielinten hallussa olevat tiedot".

59 Se korostaa, että laatijasääntöä, jonka mukaan käytännesääntöjen soveltamisalan ulkopuolelle jäävät ne asiakirjat, joita komissio ei ole laatinut, ei voida hyväksyä.

Menettelytapaa koskevalla säännöllä ei voida rajoittaa käytännesääntöjen soveltamisalaa siten, että tietyt asiakirjat jätettäisiin niiden soveltamisalan ulkopuolelle. Tämä sääntö oli kantajan mukaan siten mitätön, koska sillä loukataan päätöksellä 94/90/EHTY, EY, Euratom hyväksytyistä käytännesäännöistä ilmenevää periaatetta.

60 Joka tapauksessa riidanalaisen päätöksen perusteleminen viittaamalla tähän sääntöön on käytännesäännöistä ilmenevän yleisen periaatteen vastaista. Tällä menettelyllä on myös syyllistytty oikeuden väärinkäyttöön siltä osin kuin kyseiset asiakirjat jätetään käytännesääntöjen soveltamisalan ulkopuolelle.

61 Toissijaisesti kantaja esittää, että tätä sääntöä on tulkittava suppeasti siten, että se edelleenkin soveltuu yhteen mahdollisimman laajan tietojensaantioikeuden periaatteen kanssa.

62 Komissio väittää, että käytännesääntöjen periaatetta, jonka mukaan on oltava mahdollista "saada mahdollisimman laajalti tietoja — — asiakirjoista", suhteutetaan laatijasäännöllä, jolla siis rajoitetaan käytännesääntöjen soveltamisalaa. Lisäksi käytännesäännöissä viitataan edellä mainittuun julistukseen N:o 17 ainoastaan epämääräisin sanakäänteinen ja pääasiallisesti tässä julistuksessa ainoastaan suositellaan, että komissio antaa kertomuksen. Komissio on kuitenkin istunnossa viitannut siihen, että laatijasääntö ei kiellä sitä antamasta tietoja kyseisistä asiakirjoista, vaan siitä seuraa pelkästään se, että tietojen antaminen ei ole pakollista. Komissio on myös kiistänyt, että olisi olemassa sellainen ylemmän tasoinen oikeussääntö, johon kantaja voisi vedota laatijasäännön mahdollisen mitättömyyden tueksi.

63 Kantaja ei myöskään ole osoittanut, että asiassa olisi sen osalta syyllistytty väitettyyn oikeuden väärinkäyttöön.

64 Komissio väittää toissijaisesti, että tässä asiassa ei ole kyse siitä, onko laatijasääntöä tulkittava laajasti vai suppeasti. Komission mukaan kantaja haluaa vain yksinkertaisesti estää säännön soveltamisen.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

65 Sen osalta, onko laatijasääntöä jätettävä soveltamatta tässä asiassa, on aluksi palautettava mieliin, että yhteisöjen tuomioistuin on asiassa C-58/94, Alankomaat vastaan komissio, 30.4.1996 antamassaan tuomiossa (Kok. 1996, s. I-2169, 37 kohta) todennut asiakirjoja koskevan yleisön tiedonsaantioikeuden osalta seuraavaa:

"On todettava, että niin kauan kuin yhteisön lainsäätäjä ei ole antanut yleisiä säännöksiä yleisön oikeudesta saada tutustua yhteisön toimielinten hallussa oleviin asiakirjoihin, toimielinten on päätettävä tällaisten pyyntöjen käsittelyä koskevista toimenpiteistä sellaisen sisäisten asioidensa järjestämistä koskevan toimivallan nojalla, jonka perusteella ne voivat ryhtyä asianmukaisiin toimenpiteisiin niiden sisäisen toiminnan takaamiseksi hyvän hallintotavan mukaisesti".

66 Tämän tuomion valossa on todettava, että koska ei ole olemassa sellaista ylemmäntasoista oikeusperiaatetta, jonka mukaan komissiolla ei ollut oikeutta päätöksessään 94/90/EHTY, EY, Euratom jättää käytännesääntöjen soveltamisalan

ulkopuolelle asiakirjoja, joiden laatija se ei ole, tätä sääntöä voidaan soveltaa. Se, että päätöksessä 94/90/EHTY, EY, Euratom viitataan yleisiin poliittisiin julistuksiin, eli julistukseen N:o 17 ja useisiin Eurooppa-neuvoston kokouksissa tehtyihin päätelmiin, ei muuta tätä miltään osin, koska nämä julistukset eivät ole ylemmän oikeusperiaatteen tasoisia normeja.

67 Laatijasäännön tulkitsemisen osalta on syytä palauttaa mieliin, että julistuksessa N:o 17 ja käytännesäännöissä vahvistetaan se pääperiaate, että yleisöllä on oltava mahdollisuus saada mahdollisimman laajalti tietoja komission ja neuvoston hallussa olevista asiakirjoista ja se, että päätös 94/90/EHTY, EY, Euratom on toimi, jolla annetaan kansalaisille oikeus tutustua komission hallussa oleviin asiakirjoihin (em. asia WWF UK v. komissio, tuomion 55 kohta).

68 Seuraavaksi on todettava, että kun on vahvistettu pääperiaate ja siihen rajoituksia, rajoituksia on tulkittava ja sovellettava suppeasti, jottei pääperiaatteen soveltamista estettäisi (ks. em. asia WWF UK v. komissio, tuomion 56 kohta ja em. asia Interporc I, tuomion 49 kohta).

69 Tältä osin on syytä huomata, että luonnehditaanpa laatijasääntöä miten hyvänsä, sillä rajoitetaan päätöksessä 94/90/EHTY, EY, Euratom vahvistettua pääperiaatetta eli avoimuusperiaatetta. Tämän vuoksi laatijasääntöä on tulkittava ja sovellettava suppeasti, jottei avoimuusperiaatteen soveltamista estettäisi (asia T-188/97, Rothmans International v. komissio, tuomio 19.7.1999, Kok. 1999, s. II-2463, tuomion 53—55 kohta).

70 Komissio myönsi istunnossa, että laatijasäännön soveltamisesta voi aiheutua vaikeuksia silloin, kun on epäselvää, kuka asiakirjan laatija on.

Juuri sellaisissa tapauksissa laatijasääntöä on tulkittava ja sovellettava suppeasti.

71 Näiden huomautusten valossa on arvioitava, voidaanko laatijasääntöä soveltaa niihin jäsenvaltioilta tai Argentiinan viranomaisilta peräisin oleviin viidentyyppisiin asiakirjoihin, joita riidanalainen päätös koskee.

72 Nämä viisi asiakirjatyyppiä käsittävät ensinnäkin jäsenvaltioiden tuonti-ilmoitukset Argentiinasta vuosina 1985—1992 tuodun Hilton-naudanlihan tuontimääristä, toiseksi Argentiinan viranomaisten vienti-ilmoitukset niistä Hilton-naudanlihan määristä, jotka vietiin yhteisöön mainittuina vuosina, kolmanneksi Argentiinan viranomaisten asiakirjat niiden elinten nimeämisestä, jotka vastaavat aitoustodistusten antamisesta, neljänneksi Argentiinan viranomaisten asiakirjat Hilton-kiintiön avaamista koskevan sopimuksen tekemisestä ja viidenneksi jäsenvaltioiden kannanotot samankaltaisissa asioissa.

73 Tutkittaessa näitä viittä asiakirjatyyppiä ilmenee, että niiden laatijoina ovat joko jäsenvaltiot tai Argentiinan viranomaiset.

74 Tästä seuraa, että komissio on soveltanut laatijasääntöä oikein katsoessaan, että se ei ollut velvollinen antamaan tietoja näistä asiakirjoista. Se ei siten ole syyllistynyt oikeuden väärinkäyttöön. Kantajan esittämä kanneperuste, jonka mukaan päätöstä 94/90/EHTY, EY, Euratom ja käytännesääntöjä ei ole otettu huomioon, on siten hylättävä perusteettomana.

Perustamissopimuksen 190 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

75 Kantajan mukaan komission olisi pitänyt jäsenvaltioista ja Argentiinan viranomaisilta peräisin olevien asiakirjojen osalta selittää riidanalaisessa päätöksessä, miksi näistä asiakirjoista saatiin kieltäytyä antamasta tietoja laatijasäännön perusteella. Komissio on siten jättänyt huomioon ottamatta perustamissopimuksen 190 artiklan.

76 Komissio väittää, että riidanalaisessa päätöksessä oleva viittaus siihen, ettei se ollut pyydettyjen asiakirjojen laatija, oli riittävä perustelu laatijasäännön soveltamiselle.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

77 Perustamissopimuksen 190 artiklassa (josta on tullut EY 253 artikla) edellytetyistä perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä riidanalaisen toimenpiteen tehneen yhteisön toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt, jotta he voivat puolustaa oikeuksiansa, ja että yhteisöjen tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden (em. tuomio WWF UK v. komissio, tuomion 66 kohta).

78 Nyt esillä olevassa asiassa komissio on riidanalaisessa päätöksessään (ks. edellä 20 kohta) siteerannut laatijasääntöä ja ilmoittanut, että kantajan piti pyytää kyseisistä asiakirjoista jäljennökset kyseessä olevilta jäsenvaltioilta tai Argentiinan viranomaisilta. Tällainen perustelu ilmentää selkeästi ja yksiselitteisesti komission ajatuksenkulkua. Riidanalaisen päätöksen syyt ovat näin ollen selvinneet kantajalle ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pystyy valvomaan riidanalaisen päätöksen laillisuutta. Näin ollen kantajan väite, jonka mukaan erityiset perustelut olisivat olleet tarpeen, ei ole perusteltu (ks. vastaavasti em. asia Rothmans International v. komissio, tuomion 37 kohta).

79 Tästä seuraa, että tämä kanneperuste on hylättävä. Riidanalaista päätöstä ei tästä syystä ole kumottava siltä osin kuin se koskee jäsenvaltioilta tai Argentiinan viranomaisilta peräisin olevia asiakirjoja.

Oikeudenkäyntikulut

80 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Jos asiassa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi kuitenkin 87 artiklan 3 kohdan mukaan määrätä oikeudenkäyntikulut jaettaviksi asianosaisten kesken tai määrätä, että kukin vastaa omista kuluistaan. Koska molemmat asianosaiset ovat hävinneet osan vaatimuksistaan, kumpikin vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu ensimmäinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Komission 23.4.1998 tekemä päätös kumotaan siltä osin kuin siinä kieltäydytään antamasta kantajalle tietoja komissiolta peräisin olevista asiakirjoista.**

2) **Kanne hylätään muilta osin.**

3) **Asianosaiset vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Vesterdorf Bellamy Pirrung

Meij Vilaras

Julistettiin Luxemburgissa 7 päivänä joulukuuta 1999.

H. Jung B. Vesterdorf

kirjaaja presidentti